

Излиза два пѣти въ
мѣсеца. Годишна цѣна
е: грѣ. 20.— Безъ пред-
плата. Спомоществова-
тели не сѣ приѣти.—

Кн. 24. | Год. I.

Писма или статии ще
сѣ отправятъ право до
Издателя въ Руссе.—
Неплатени писма не
сѣ приѣти.—

С Л А В А

ПОВРЕМЕННО ДУХОВНО СПИСАНИЕ

15. ЈУЛІИ. 1872.

КЪМЪ ПОЧИТАЕМИТЪ ЧИТАТЕЛИ.

Съ този листъ свършваме първото годишно течение на „Слава,“ и за длъжностъ считаме да поговоримъ нѣколко думи и при свършваніето.

Нашето дѣло въ листа ни презъ тѣсъ година е вече явно въ рѣцетъ на безпристрастнитъ ни критици, които съ пълно право могатъ да кажатъ: Да ли сме, и какъ сме отговаряли и отговорили на тежката си за насъ програма; но това вмѣсто насъ дѣлото нека покаже.

Ако земемъ предъ видъ числото на Почит. ни Спомощници, то можемъ да кажемъ че бѣше доволно, за да свършимъ годината безъ мъчнотии и безъ печалбѣ, само ако не бѣхж ни причинили голѣми злоупотребленія нѣкой и други пакостни лица, които за сега мълчеливо минаваме, като са надѣваме какъ честъта имъ (ако ж иматъ) нѣма ги остави да имъ предаваме имената на явностъ.— Отъ начало листа ни следваше редовно, а щомъ видѣхме че сме излѣгани отъ нѣкой други приятели, ние бѣхме принуждени да позакъснѣваме, до дето пристигнатъ отъ нѣгде пари, за да го откупимъ отъ печать; но както и да е първата година ще ни послужи за урокъ за идущата.

Черковенъ листъ бѣше отъ голѣма нужда за нашія народъ, а особено за священството, но нажалость твърдѣ малко умни спомощници са появилихъ. Отъ едно кратко врѣме, нѣкой и други господа и пріятели ни изявихъ, че матеріалното състояніе било основа и подпорка на науката, затова и ние одързостени отъ това, за идущата година приложихме въ програмата на листа си и по една часть отъ стопанството, освѣнь това мислимъ да слѣдваме на особено и книжкитѣ „*Педагогически поученія*“ защото Христіанитѣ отъ училището отиватъ въ черкова, т. е. въ насъ училището и църквата сж въ тѣсно сѣдиненіе.— Сичко това мислимъ съ твърдо постоянство да слѣдваме за въ бѣдуще, но като знаемъ че това зависи отъ Почит. Читатели, то и пакъ молимъ сѣкого да би благоизволилъ да ся запише за Спомощникъ, защото въ противенъ случай сичкитѣ ни предначертанія оставатъ мъртви и безплодни.

Всяко начало е тежко, а особено за единъ неопитенъ човѣкъ, затова просимъ снисхожденіето на Почит. Читатели, като сме увѣрени какъ нѣма да сж отрекжтъ и за идущата година, отъ да не приематъ листа ни, съ което ще ни насърчатъ въ предпріятіето не малко.— Сжщо благодаримъ на сичкитѣ си настоятели, и пріятели които ни спомогнахъ доволно въ дѣлото и за което ги молимъ и за въ бѣдуще да ни бѣджтъ въ помощъ, съ което ще ни задлжжтъ крайно.

За да не останемъ посрамени, явно исповѣдаме, че бѣхме принуждени да употребимъ и печалбата отъ разнитѣ книжки които сме издали, само и само да свършимъ годината; но при всичко това пакъ оставаме длжжни нѣщо на печатницата, затова молимъ за последенъ пжть оиія Г-да, които още не сж ни платили, да побързатъ защото въ противенъ случай ще постжпимъ другояче. И търпеніето си има мѣрката.

Отъ начало имаме сичкитѣ листове редовно подвързани, затова които Г-да обичатъ да иматъ листани, готови сме да имъ испроводимъ съ същата цѣна.— На поч. ни спомощници, ако би да нѣматъ редовно сичкитѣ бро-

евѣ, готови сме да имъ испроводимъ бесплатно, само отъ 10-ий и 1-вій брой нѣмаме излишни.

Дано за идущата година са удостоимъ съ по-вѣче Читатели и дописници, за да видимъ въ какво състояніе са намѣрва Христіанското ученіе между нашія народъ, за да му дадемъ по-добъръ животъ; да сѣйне веднѣжъ и въ насъ свѣтла заря, отъ Спасителнѣтъ Христовъ вѣра, та да изчезнатъ отъ насъ сичкитѣ лошевини, и да ни са открие къмъ истиннѣтъ пѣть.

Издательтъ.

Въ Руссе 15 Юлій 1872.

СЛОВО НА СВ. КРЪЩЕНІЕ.

честній въспрїемниче!

По длѣжнѣсть Христіанскѣ, която православната наша вѣра ни е нарѣдила, то по наслѣдство отеческо, или майчино, или сродническо, или изново своеволно си въспрїемъ да бѣдешъ въспрїемникъ (крѣстникъ) на това дѣте, което е донесено днесъ въ Божійтъ храмъ, за да ся крѣсти въ имято на Исуса Христа, който ся е распналъ, погребалъ и въскрѣсналъ въ третій день, и съ своѣтъ смъртъ е избавилъ отъ Адамовитѣ рѣцѣ онія, които ся крѣщаватъ и вѣрватъ въ него.

Сега ти и да не знаешъ правилата и наставленіята чърковни въ туй отношеніе, предъ тебе ся прочете днесъ на явно сичкото правило на оглашеніето, сега разбирашъ какво нѣщо е оглашеніето за оногова, който ся готви за св. крѣщеніе, както и за тогова който го въспрїема.

Человѣцитѣ въ старо время сѣ ся крѣщавали на възраст 10—15—20 и пѣвече години, и тѣ въ туй время сѣ изучвали сичко, което е потрѣбно за Христіанина за да го управа въ Христіанскій пѣть, за туй като сѣ ся крѣщавали на такава възраст, тѣ не сѣ имали потрѣбѣ отъ крѣстникъ, защото сами сѣ отговаряли предъ священикѣтъ и сѣ ся отричали отъ діавола и обричали Христу, както днесъ разбра отъ оглашеніето. Нѣ слѣдъ вре-

мя, кѣто ся умножили тѣлеснѣ слабости, за да не би умирали некрѣстени дѣца, което често е ставало, за добро намѣрили и наредили да ся кръщаватъ чловѣцитѣ малки отдѣца, за да можатъ тѣй да ся утврватъ чрѣзъ св. кръщеніе отъ вѣчнѣтѣ смъртъ. Нѣ, малко дѣте на два три дена, или на 7—8 дена може ли да говори та да ся отрече предъ священникѣтъ отъ сатаната, и да ся обрече Христу? Това не е възможно: за тѣзи причинѣ наредихъ, щото оглашаемійтъ да има съ себѣ си единъ въспріемникъ, който да отговаря заради него предъ священникѣтъ, да го отрече отъ дяволѣтъ, а обрече въ Исуса Христа. Сега на това дѣте ти си въспріемникъ— трѣба да разберешъ и длѣжноститѣ, които има кръстникѣтъ върху кръщеніето.

Днеска ти предъ мене отрече оглашаемій отъ дявола, отъ нѣговити слуги, и отъ сичкити му работи и духа на него и го заплюва, и къмъ Христа ся обръщашъ, приемашъ Христа, покланяшъ му ся, и му ся обѣщавашъ какъ тоя, на когото ставашъ въспріемникъ, ще живѣе въ него и ще изпълнява заповѣдитѣ му. Не мисли това че предъ човѣка го вършишъ. Азъ съмъ слуга Божій, намѣстникъ Христовъ; сичко това щото вършишъ предъ мене, предъ самага Христа го вършишъ— помисли, че Богъ ся не лѣже, нито измамъ приема.

Сега помисли си: единъ човѣкъ кѣто стане въспріемникъ (кефиль) за нѣкого предъ правителството, и ся обрича какъ той ще си плати длѣгѣтъ, или какъ ще испълни другъ нѣкъкъ длѣжностъ, па ако ся изгуби оня длѣжникъ, или не бѣде въ сѣстояніе да отговори на длѣжностѣтъ си, улавятъ ли въспріемникѣтъ (кефильтъ) тоя чясъ вмѣсто него, и зематъ длѣгѣтъ на оногова, за когото е станалъ той въспріемникъ? То ся знае чи щѣтъ. Тѣй да знаешъ и ти, чи ставашъ днесъ въспріемникъ (кефиль) предъ Бога за това дѣте, какъ ся отрича отъ дявола, отъ сичкитѣ му слуги, отъ сичкитѣ му работи, и ся обричашъ, какъ ще той да живѣе въ Христа Бога и да варди нѣговитѣ заповѣди. Да знаешъ, какво той до нѣкоги ако би да трѣгне отънѣ заповѣдитѣ Христови,

или ся (недай Боже) отрече отъ Христа, да знаешъ чи ти си ся отрѣкълъ, или престѣпиль заповѣдитъ му. За туй, кръстниче, трѣбва да знаешъ, чи ти оставашъ на това дѣте и духовенъ баща; отвѣтъ ще давашъ Богу за душѣтъ му, за туй трѣбва да бѣдешъ най-добъръ надзиратель нѣговъ въ възпитаніето му. Бащата ако и да не иска да го изучи и възпитае добръ, ти си длѣженъ да го съвѣтвашъ на всѣки начинъ, и най-послѣ ако би да не възпріемни той, или отъ самоволно нещение, или отъ нераденіе, или отъ невѣзможность, тогива ти трѣбва, както да е да ся постарашъ дѣтето да ся изучи въ книжевно учение; да научи пѣтьтъ на Христіанскій законъ, и подиръ туй другитъ нуждни за живота художества и искусства, за да бѣде за похвалѣ предъ Бога и прѣдъ чловѣцитѣ.

Тѣй ако направишъ, ще пріемнишъ похвалѣ отъ чловѣцитѣ, и награда отъ Бога за това, дѣто си отървалъ една душѣ отъ изгубваніето ѳ.

К. Т. Недковъ.

свѣщенникъ.

Ловичъ 20 Май 1872.

ЗЕМЛЕДѢЛЧЕСКА МОЛИТВА.

О Ти всепромишляющій Творецъ,
На всички твари всещедрій Отецъ!
Черезъ Тебъ живѣйме, съществуваме!
Макаръ сами да ся трудимъ, мѣчиме!
Твоята десница всичко запазва,
Ти ни хранишъ, милвашъ и запазвашъ;
Макаръ въ трудътъ си потъ да лейме,
Но отъ Тебе всичко получваме!
Ти провождашъ добритъ времена,
И сѣемъ съ Твоитѣ сѣмена.
А тѣ черезъ Тебе произраствать,
Черезъ Тебъ растять, пазять и узрѣвѣтъ!

Твое е небето и земята,
Твои сж дждове и полята;
Отъ Твои нивя плодове собираме,
Отъ Твоитѣ поля хлѣбъ вкусваме,
Но за такава силна благодать,
За всичкитѣ твари да въздадемъ.
С' нищо не можемъ ний Сждателю!
Прійми отъ насъ о Подателю,
Силната потъ на нашитѣ сили,
Прійми кат' принесени жъртви.
Нашитѣ трудове, изнуренія!
Както си Ти опредопредѣлилъ.
Сѣкой челоуѣкъ да би ся хвалилъ
С' Твоитѣ усърдни прилежанія,
И с' Твоитѣ силни творенія!
А Ти ни испроваждай хлѣбъ Отче!
Догдѣто смъртъта не ни изпосей,
Както сѣме в' земя, гдѣ ще изгнѣи.
Земленното наше тѣло въ прахъ:
И въ определеното врѣме,
С' душата като ся съедини,
Ще възкрѣсне и на сѣдъ появи.
Предъ Тебе, вселенната Сждія!
Тогава насъ съ блаженна учасгь,
В' Твоитѣ селенія удостои,
И подари ни вечнѣя покой!

ЦАРЮ НЕБЕСНІЙ.

Небеснѣй Царю, Утешителю!
Духъ истиннѣй и Духъ вездѣсжщѣй,
Кой всичко направляшь, всемогжщѣй!
Сѣкровище на добритѣ, Творче!
Источникъ на животъ, Подателю!
Прѣиди Ти, небесна Свѣтлина,

И ся всели въ насъ, Създателю,
Озари мрачнитъ ни умове;
Отъ сквернитъ в' насъ души избави,
Спаси ги Благій, и ги прослави.

(превелъ)

Евстати И. Петковъ.

ЩО Е ЧОВЪКЪ?

Това питаніе може би да са види на мнозина чудно, — но когато разгледами човѣка съ умственитъ си сили отъ сичкитъ страни: ще видимъ че човѣкътъ е едно чудно сътвореніе отъ Божіето искусство. Колко чудни примѣри са намѣрватъ въ свѣта отъ човѣка; колко велики дѣла е направилъ човѣкътъ въ свѣта?! — „Умалилъ еси его малимъ чимъ отъ ангелъ“ казва ся за човѣка. И той ежедневно напредва сѣ по вѣче и по вѣче къмъ своето съвършенство.

Сичкото това голѣмо отличіе, съ което са възвишава човѣкътъ до толкосъ, състои са въ неговія испитателній разумъ. Той, отъ както живѣе на земята, придобилъ е много чудни знанія. Сичко каквото съществува на земята и вътрѣ въ нея: труди са дено-нощо да съзнае и познае и сичкитъ ѝ разни части да открие. Човѣкътъ е испиталъ величината на земята, знае какъ тя са обраща около себѣ си и около слънцето. Знае колко сѣ небеснитъ звѣзди; познава тѣхнитъ пѣтища, и приемѣталъ е теченіето на планетитъ. Той знае кога ще стане помраченіе слънечно а кога месечно; знае деньтъ и часътъ, въ когото има да са случи нѣщо и други още много.

Съ рѣцетъ си човѣкъ каквото намисли или види, може да го направи; колко непонятни дѣла има, които той свършва! Съ малката си ничтожна телесна сила, неизказано тежки предмети дига. Олеснява си всяка една работа съ изнамереннитъ искусства. Сѣкій день се за ново нѣщо размишлява, сѣкій день ново нѣщо изнамѣрва и открива, което за кратко врѣме и усвършенствува.

При всичкитѣ тѣя знанія и безбройни искусства, човѣкътъ са отличава и съ други още много свойства и чудесни дарби.

Да разгледа човѣка и отъ сѣрдечнитѣ му страни.

Да си представимъ добрината въ човѣка: съ радостнѣя и вѣсель братъ човѣкъ пѣе и ся вѣсели; съ жалостнѣя си плаче, съ злощастнѣя си страда. Човѣкъ може да развѣсели наскѣрбеното и жалостно сѣрдце. Благѣя човѣкъ, помага на ближнитѣ си когато сѣ въ нужда и неволя, безъ да го нѣкой моли или принуждава. Праведнѣя човѣкъ презира неправдата, а обича винаги правдата, когато ѣ види че е истинска. Имами много примѣри, гдѣто е човѣкъ полагаалъ даже и животътъ си за човѣка въ нужда. Такова сѣтвореніе е, човѣкъ!—

Но да разгледаме човѣка и отъ другитѣ страни, да видимъ какъвъ може още да бѣде?— О, има и други човѣци, отъ колкото казахми, онзи човѣкъ, който са възвишава съ разумътъ си надъ сичкитѣ сѣтворенія, може да бѣде и глупавъ като едно животно.—

Сѣщѣя човѣкъ който съ високѣя си разумъ испитва тайнитѣ на природата и който открива чудни дѣла, той остава често и сѣвсемъ недѣлателенъ. Чуднѣя човѣчскѣй умъ, който надминува сичкитѣ сѣтворенія, по нѣкоги обитава въ тѣмнината на невѣжеството: споредъ както и животното незнае нищо за природнитѣ явления.

Но колко груби и голѣми пакости може да направи човѣкъ! Кой присвоява чуждо благо, кой пали, кой краде и убива, кой лѣже?... сичко това върши— човѣкътъ.

Онзи языкъ, който съ краснѣя си говоръ разлива медъ, той языкъ съ лѣжа и клевета сипа и отрова. Човѣчскитѣ уста увеличаватъ и хвалятъ Бога, човѣчскитѣ уста псуватъ и увреждатъ Бога! Онѣя рѣце, които даватъ на човѣка милостинѣ и помощъ, тѣ сѣщитѣ рѣце правятъ пакостъ и тѣщетъ човѣку; онзи човѣкъ който милва и обича брата си, той много пѣти дави брата си и вдига ножъ върху баща си! Зеръ не ся намиратъ мнозина, които са радватъ на братското си злощастіе? А намиратъ ся даже и такива които по-вѣче обичатъ не-

правдата отъ колкото правдата. И такъвъ, ето, може да бжде човѣкъ, може да бжде добъръ, а може да бжде лошевъ и вредителенъ.

Като разгледахме въ кратко, що е човѣкъ и какъвъ е, ражда са питаніе: кой може да направи дето човѣкъ да бжде добъръ?

Това може да направи и прави духъ святій, когато са всели въ сърдцето ни, който ни опитомява сърдцето и ни просвѣщава разумътъ, като ни управлява винаги на правія пѣть. Святата наша църква, изрѣдно пѣе, за славата на св. духъ: *„Духъ твоя благій наставитъ мя на землю праву.“* —

Духъ святій ни наставлява да бъдемъ праведни и добри, а запазва ни отъ онія дѣла които сж противни на разумътъ. Сѣкій човѣкъ който има разумъ, просвѣтенъ отъ святаго духа, той никога не възприема да направи горерѣченнитѣ лошевени. —

Но кое е тва сърдце, въ което са вселява духъ святій?

На това питаніе имаме отговоръ въ псалтирѣж: *„Сърдце съкрушено и смиренно Богъ не уничижитъ.“* Прочее Богъ обича сърдце съкрушено и смиренно; а когато го обича, той вселява въ него и святія духъ. Кое то пѣкъ сърдце не е съкрушено и смиренно, но пакостно и злобно, тукъ святій духъ не намѣрва прибѣжище.

Когато са удостой едно сърдце, да са всели въ него святій духъ, тутакси ся раждатъ и плодетѣ на святія духъ. Ако са вкорени въ нашето сърдце вѣрата въ Бога като сътворителъ, тя полага основаніето на нашата младостъ, за да можемъ да познаемъ Бога. Когато сътърдата си вѣра, познаемъ Бога като отецъ на синцани, ражда са въ сърдцето ни любовь къмъ Бога и къмъ сичкитѣ чловѣци. А като познаемъ Бога, и като обичаме и него и ближнитѣ си, ражда са въ насъ Христіанска надежда, съ която очакваме награжденіе на душата си за дѣритѣ ни дѣла. Ето, на този начинъ, една добродѣтель ражда друга. Но сичкитѣ тия добродѣтели са произвеждатъ само въ съкрушено и смиренно сърдце.

Духъ святій твърдѣ много противостой на нашитѣ страсти, като не дава на сърдцето да прави оня дѣла, които сж противни на разумѣтъ и съвѣстьта. Той ни успокоява въ искушеніята и въ неповолнитѣ случаи; спровожда ни въ врѣмечнія животъ, и ни приурочовлява за вѣчнія безконеченъ животъ.

Като знаемъ, дѣйствіята на св. духъ, и какъ са получаватъ неговитѣ благодати: длъженъ е сѣкїй Христїанинъ да са очисти отъ всяко зло. Да има страхъ Божїй въ сърдцето си, който ражда сърдце съкрушено и смиренно, да би ся удостоилъ съ духътъ Божїй, за да ни „наставитъ на землю праву.“ — Тогасъ нѣма да са срамувами отъ дѣлата си, но умудрени отъ святаго духа ще вървимъ къмъ съвършенството си за което сме и сътворени.

СВ. ІОАННЪ КРЪСТИТЕЛЪ.

Іоаннъ беше синъ на Захарїя и Елисавета, още отъ малкъ като останалъ безъ родители, живѣлъ уединено въ една пустиня. Той носеше облекло отъ камиска вълна, а хранеше ся съ дивъ медъ. Прочее споредъ вънкашната си форма и споредъ начинътъ на животътъ му, той приличаше на пророкъ Ілія. Іоаннъ беше строгъ къмъ себѣ си, сящо и къмъ другитѣ. А когато напълно позна дѣлото, за което бѣше позванъ, изненадѣнно прие заповѣди отъ Бога да приурочовлява хората за посрѣщаніето на Месїя (списпительтъ). И като била цельта на Спасительтъ да утвърди на земята царството Божїе, то на Іоанна бѣше назначено да проповѣдва това *приближеніе на царството Божїе*: А за това царство като не може да са удостои никой, освѣнъ оня който повѣрва и си признае греховетѣ предъ Бога: то на Іоанна е било заповѣдано да проповѣдва и *покаяніето*. И съ това опълномощеніе св. Іоаннъ ся явява въ Іудѣитѣ, отива покрай река Іорданъ въ Іудейската пустиня; и навредъ гдѣто са той явешъ, чуваше ся неговата проповѣдъ: „*Покайтеся, небесноу царство е вече близо.*“

Строгія Іоанновъ говоръ привлече Іудѣитѣ, и тѣ за-
хванахъ отъ сичкитѣ старши да дохождатъ при него за
да са учятъ. Той имъ изобличаваше греховетѣ, убѣж-
даваше ги, да са покаятъ, съвѣтуваше ги да си очие-
тѣтъ душата, и съ това да станатъ способни за посре-
щаніе на Месія.

Св. Іоаннъ като говореше въобще на сичкитѣ да са
покаятъ, той даваше още и частни наставленія, като гле-
даше кому какво е потребно. Обикновенно Фарисейтѣ
дохождахъ при него; тѣ мисляхъ, че за да са сподоби
човѣкъ съ Божіето царство, нужно е само това: човѣкъ
да си води пореклото отъ Авраама и да изпълнява Мой-
сеевия законъ. Като изпълнявахъ формално сичкитѣ тия
законо, тѣ мисляхъ че човѣкъ може самъ да са оправ-
дае предъ Бога, че може самъ да са спаси.— Іоаннъ
люто говореше противъ лъжовното разумѣваніе на зако-
на. Роде зміинъ— говореше той на Фарисейтѣ— не ми-
слете чи ще ся запазите отъ гнѣвътъ Божій съ външното
испълненіе на закона; ако ся виє каете, то принесете
достойни плодове за покаяніе, (т. е. работете тѣй, дето
отъ дѣлата ви да са види че са каете), и не си ласка-
телствуйте като казвате: ние имаме отецъ Авраама.—

Отъ тия думи мнозина отъ Фарисейтѣ станахъ про-
тивници на Іоанна; а други пъкъ прієхъ неговитѣ съвѣ-
ти и го питахъ: „*како ни остава да работимъ?*“ Іоаннъ
имъ отговори на това питаніе: „*чи трѣба да изпълня-
ватъ закона отъ все сърдце, и сичко каквото работятъ,
да работятъ не по наредбата, но за любовь къмъ добро-
то, който има двѣ дрѣхи, нека даде една на оногова,
който нѣма, въ когото има храна, нека раздѣли на онія
който нѣматъ.*“

При него дохождахъ и онія, които събирахъ цар-
скія данѣкъ, и го питахъ: „*како ни казваиш да рабо-
тимъ?*— Іоаннъ имъ отговаряше: „*не земайте по-вече
отъ колкото трѣба. Сичко каквото е неправедно взето,
то е проклѣто.*“ Много пѣти и войницитѣ дохождахъ
при него и го питахъ: „*А на насъ какво ще ни кажеиш
да работимъ?*“— Іоаннъ ги съветваше да не правятъ,

опова което не е добро.— Войниците бѣхъ длъжни да пазятъ народа, и да гонятъ оня, които би нападали и повреждали народнитѣ права. Затова тѣ приемаха плата отъ народа. Но често са случвало, дето войниците като не са задоволявали съ платата си, крадали и повреждали сиромаситѣ. Иоаннъ имъ говоряше: *„Неповреждайте и не нападайте никого; но бъдете задоволни съ платата си.“*

Мнозина съ уваженіе приемахъ думитѣ и съвѣтитѣ на Иоанна и си исповѣдвахъ предъ него греховетѣ, като са каяхъ за лошевитѣ си постъпки. Такива хора бѣхъ способни да приематъ Спасителя, и тѣ са могли да са надѣватъ, че душата имъ ще бѣде очистена, че ще могатъ да добиѣтъ опрощеніе за грѣховетѣ си. Въ имѣто на това бъдуще очищеніе отъ греха, Иоаннъ кръщаваше въ река Йорданъ сички оня, които сѣ ся каiali. Неговото кръщеніе не очистваше хората отъ греха; но то е било само знакъ за очищеніе. Мнозина мисляхъ: че като си омийтъ тѣлото въ р. Йорданъ ставатъ вече чисти и по душа; на Иоанновото кръщеніе преписахъ по-голѣмо значеніе, нежели отъ колкото трѣбаше, и самія даже Иоанна считахъ за по-голѣмъ, отъ колкото той бѣше.— Нѣкой мисляхъ: да ли не е той Христосъ? Но Иоаннъ не приемаше никоги такава честь, която му неприличаше; и на сичкитѣ тия мнѣнія за него и за неговото кръщеніе отговаряше: *„Азъ ви кръстихъ съ вода заради покаяніе; но подирѣ ми иде по-силенъ, отъ мене, комуто азъ не съмъ достоенъ да събуѣмъ нето обущата отъ краката: Той ще ви кръсти съ духъ святій.— И други още много красиви поученія говоряше той на народа и непрестанно са чуваше неговія гласъ въ пустинята: „Пригответе нѣтъ Господу, исправете неговитѣ нѣтеки.“—* Намѣрихъ ся много и такива, които не само приемахъ кръщеніе отъ Иоанна, нѣ непрестанно вървѣхъ подирѣ му, и станахъ негови ученици.

ХРИСТИАНСКИ РАЗМИШЛЕНИЯ.

честь чиву священническому.

Господь Исусъ Христосъ, като е далъ на священниците велика власть, иска да ся отдава на священническия чинъ и велика честь. Господь Исусъ Христосъ говореше на църковнитъ си служители: „Примите духъ святъ. Имже отпустите грѣхи, отпустятся имъ: и имже держите, держатся“ (Іоан. гл. 20. ст. 22 и 23).— А на оня, който не би ся покорявалъ на священникътъ казва: „человѣкъ, иже сотворитъ въ гордостѣ, еже не послужати жерца предстоящаго служити въ имя Господа Бога твоего, или суди, иже въ тѣя дни будетъ, да умретъ человекъ той:“ (2. зак. глав. 17. сп. 12).— Священниците сж велики служители Божій; който поврежда тѣхъ, поврежда самага Бога.

Священниците сж полезни и нуждни на человекъ. Исусъ Христосъ казва: „Сотворю васъ бити ловци человекомъ.“ (Мар. гл. 1. ст. 17). Священниците сж правата, истинната и чистата наука Христова, избавляватъ много пѣти човѣческата душа отъ пропастьта. А какъ имъ благодарятъ на това непаметнитъ?— Подигравать се съ тѣхъ, смѣятъ имъ са, неправедно говорятъ зло за тѣхъ и пр.

Трѣба да размишлявами каква любовь имамъ къмъ ошнѣ хора, които ни избавляватъ отъ огнь, отъ неприѣтели, които ни помагатъ въ нужно време, и какъ имъ са показвами признателни и благодарни?!— А ошнѣ които ни избавляватъ отъ вѣчнитъ мъки и тъмнината, които са молятъ за насъ— къмъ тѣхъ нетрѣба ли да имамъ любовь, да имъ отдавами честь, да имъ са покорявами и да имъ благодарямы?

Ето какво казва върху това св. Іоаннъ Златоустъ;

„Да обичаме, казва, священниците, както дѣцата обичать бащитъ си; защото чрезъ тѣхъ са избѣвихме отъ грѣха, чрезъ тѣхъ ни са отварять вратата на небесното царство. Защото онзи който обича Христа, обича и священника, защото чрезъ священника е получилъ страшни

тайни. Священникътъ отваря на човѣка небето! — Ако обичашъ Христа, ако обичашъ Христовото царство; то обичай и почитай и оня, чрезъ когото си постигналъ сичко това! —

Съ сичката си душа и сърдце като обичами и почитами Господа Бога, трѣба да обичами и почитами и служителътъ Господень! Съ сичкитѣ сили като прославявами сътворителя, нетрѣба да презирами нето служителътъ му! — Трѣба да са боимъ отъ Бога, и да обичами, почитами и прославявами священникътъ Господень!

ЗАЩО ХРИСТИАНИТЪ НЕПРАЗДНУВАТЪ СЪБОТА А НЕДѢЛЯ?

Събота — тя е речъ Еврейска и значи *почивка* имъ *отморъ*. Тъзи почивка не е то, когато са престане съвсемъ отъ да са работи, споредъ както са случва обикновенно съ насъ послѣ трудоветѣ ни. Богу не е потрѣбно отмаряніе, за да си повърне съ това силитѣ, както що правимъ ние. Той работи и сега: управлява непрестанно съ свѣта и промишлява за него. И ако би са случило, да престане Богъ отъ да работи за едно мгновеніе, то сичко би пропаднало, и оничтожило. *Отморилъ* ся отъ работитѣ си — значи престаналъ отъ да произвежда нови предмѣти.

Въ старій завѣтъ побожнитѣ Еврей строго вардяхъ Събботнія день. Като спирахъ домашнитѣ си работи, тѣ отивахъ въ богомолнитѣ домове — синагоги, или са събирахъ, комуто било възможно, въ Іерусалимскія храмъ, като единственній храмъ въ сичката Іудѣйска земя, и тамъ слушахъ словото Божіе, моляхъ ся и принасяхъ жертви отъ Бога установлени.

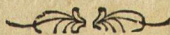
Да би видѣли, колко строго са постъпвали Евреитѣ съ оня, които са нарушавали святостта на Събботата, доволно е да споменемъ едно приключеніе отъ старозавѣтната исторія: Когато Евреитѣ са скитали по пустинята, намѣрилъ са между тѣхъ единъ, който сѣкалъ дърва

въ Сѣбота. Престѣпникътъ довели на сѣдъ предъ Мойсея и Арона и предъ сичкія Еврейски зборъ. Сичкитѣ исповѣдахъ, чи е згрешилъ, за дето е работилъ въ Сѣбота, но никой незнаеше какво трѣба да са прави въ престѣпникътъ, защото това бѣше нечувенъ случай — пѣрвій. Мойсей изрече пресѣдата, тосъ човѣкъ да са зарови съ камъци. И Іудѣитѣ завѣли престѣпника на полето и го шогубили. А отъ това врѣме направили законъ, да убиватъ всякого, който би работилъ въ Сѣбота.

Съ дохожданието на земята на Сина Божій, Господа нашего Іисуса Христа, святостита на седмїя день премина на пѣрвїя день послѣ Сѣбота. А това са случило по тїя причини:

Когато нашитѣ прародители Адамъ и Ева престѣпиха заповѣдта Божїя въ рай, и съ това згрешихъ; тогасъ Богъ ги и осѣде изъ рай, осѣди ги на проклѣтіе. Послѣ това сѣкій човѣкъ са раждалъ въ греха, който са зове пѣрвороденъ грѣхъ; защото сичкитѣ хора произлизатъ отъ грешнїя Адамъ. Нѣмаше нето единъ, даже и най-голѣмїя праведникъ, който би можалъ да наслѣди небесното царство, защото сичкитѣ бѣхъ грешни, сички осѣдени и лишени отъ славата Божїя. Но отъ онуй врѣме, отъ както е Господъ нашъ Іисусъ Христосъ дошълъ, на земята и свѣршилъ спасенїето на човѣческія родъ, сичкитѣ човѣци добихъ могущность, да са освободятъ отъ този грехъ; защото Іисусъ Христосъ принесе жертва за сичкитѣ човѣци и премира Бога съ грешнїя човѣческій родъ. Грешитѣ души които до тогасъ лежахъ — въ ада, прїехъ свобода и преминахъ въ небеснитѣ станове, а останалитѣ сичкитѣ добихъ могущность за наслѣдіе на небесното царство. Тѣй човѣческія родъ като да са преродилъ отъ ново, т. е. повърналъ ся въ пѣрвото си състояние, — станалъ ново сътворенїе *во Христа*.

Това обновленїе на човѣческія родъ Іисусъ Христосъ е запечатилъ т. е. свѣршилъ и утвѣрдилъ съ преславното си въскресенїе отъ мѣртвихъ. Отъ това е и този день, въ когото е въскресналъ Христосъ, станалъ единъ отъ най-голѣмитѣ и най-святи дни. И ето защо е преминало празнуванїето на Сѣботата на пѣрвїя день послѣ Сѣбота т. е. въ Недѣля. *Сѣботата* са празнувала като день, въ когото е довършилъ Богъ сътворенїето на свѣта, а *Недѣлята* — като день, когото е Богъ създалъ отново чрезъ Іисуса Христа разваленїя свѣтъ. Този день са именуваля въ пѣрвитѣ времена *Воскреснїй день*, а по-послѣ го назвали *Недѣля* отъ речта *недѣлай* т. е. престани въ този день отъ сичкитѣ съ работи.

ПРАВОСЛАВИЕТО ВЪ АНГЛИЯ.

Чистотата и побожното учение на нашата Християнска вѣра, привлича днесъ вниманіето на по образованитѣ и свободни Инглизи. Тѣ съ голѣма воля испитватъ нашата вѣра и внимателно разглеждатъ Християнската църква, и са убѣждаватъ, че Божественната Христова наука, ся е запазила чиста и непоколебима, само въ Вѣсточно-Православната църква. Тѣ сами исповѣдватъ, че тѣхната църква, която е починала отъ нѣкои реформатори и която е задържала много Католически обряди е отсѣхнала както вътрешно тѣй и външно много отъ Православната наша църква. Затова желаютъ да ся съединишь съ Вѣсточно-Православната църква, въ която е запазена истинската Божественна Христова наука, безъ да е въ нѣщо повредена или измѣнена. Любовта и наклонността къмъ Православната църква и къмъ нейното учение между Инглизитѣ непрестанно ся развива и дѣйствително показва. Полученитѣ Инглизи захванали да минуватъ въ Православната църква. Затова и ние имъ жалайме добръ успѣхъ въ желаніето имъ; дано и тамъ са распространи Християнската вѣра, гдѣто съ нѣкоги ученицитѣ Христови ревностно просвѣждали и разпространявали истинното слово Божіе.

ЯВНА МОЛБА

Ако има нѣгде още Спомощници за драмата „Кардамъ“ моля да ми са изпроводжтъ имената часъ по-скоро, за да можатъ да са напечататъ заедно съ другитѣ въ края на книжката. Сашо ако има събрана плата, некъ ми са испроводи, за да можъ да откупя отъ печатницятъ книжкитѣ.

Издан.

Издатель: Т. Х. СТАВЧЕВЪ.

Въ Печатницятъ на Дунавскитъ Область.

(طونہ ولایتی مطبعہ سید محمد امین شہدائے کرامت)